

Salvador Cardús

Submissions revolucionàries

La darrera vaga d'estudiants universitaris ens ha atrapat a molts professors en la darrera setmana de classe. No cal que expliqui com pot ser d'enutjós, sobretot per als estudiants, que les darreres lliçons, pràctiques, exercicis i balanços del curs quedin alterats o, directament, suprimits. Sempre m'han semblat capricioses aquesta mena de vagues que no tenen altres costos que els de perjudicar acadèmicament qui les fa, a part, esclar, del malbaratament de recursos públics que comporten. Seria fàcil comptar les hores de treball perdudes i a quin preu les paga el conjunt de la societat –no pas l'estudiant mateix–, a part de les despeses generades per les expansions revolucionàries dels piquets.

UN ALTRE DIA ja parlaré del contingut de les reivindicacions d'aquestes vagues, ara centrades en la qüestió del preu de les matrícules i que, per als qui tenen les rendes més altes, a la meua facultat són de 160 euros al mes per deu mesos. A la universitat les vagues han acabat formant part del calendari acadèmic, amb independència de les raons de cada any. Amb una mica de bona voluntat, es podrien afegir a la programació. Un any és per la reforma dita de Bolonya, l'altre és, precisament, perquè no s'acaba d'aplicar prou a fons, l'altre perquè no es vol que es reformi la reforma...

TAMPOC NO M'ESTENDRÉ ara en el suport implícit o explícit que hi donen alguns equips de govern. Com el d'aquella vicerectora que justificava la vaga perquè, deia, com que les universitats catalanes són més cares que les espanyoles, això les fa menys competitives i no hi venen estudiants espanyols. Ja ho veus: tant estarrufarnos quan entrem als rànquings de les millors universitats, tant treballar per aconseguir mencions d'excel·lència en les nostres titulacions, i ara resulta que la competitivitat la perdem per 160 miserables euros al mes. I, en lloc de denunciar el maltractament fiscal del nostre país, o de reivindicar que aquí es fan les coses millor i que per això són més cares, es demana al Govern rebaixes en les matrícules que, de rebot, afectaran la qualitat del sistema, com explicava el professor Andreu Mas-Colell a l'ARA de diumenge passat.

TANMATEIX, el que m'interessa és una altra dimensió d'aquestes vagues d'estudiants. I és

CRISTINA CALDERER

En les vagues d'estudiants, em desconcerta l'actitud submissa de la majoria que hi està en contra

constatar com una escassíssima minoria aconsegueix paralitzar tot un centre docent a partir d'una convocatòria sense debat i, pràcticament, sense informació. "Hi ha vaga", deien els meus estudiants, com si la vaga caigués del cel, com si es tractés d'una fatalitat davant la qual no hi ha res a fer. Vaga no pas de lluita, sinó vaga per resignació. O, en la majoria de casos, vaga aprofitada per estudiar i acabar treballs. Irònicament, per a la majoria, vaga de zel a la japonesa. A la manifestació del conjunt d'universitats catalanes del dijous 11 a la tarda, tot just cinc-cents estudiants.

NO ÉS QUE no m'indigni l'absurditat d'unes demandes socialment regressives que només beneficien les rendes més altes. Ni la posició fàcil dels equips de govern que, en lloc de fer res-

pectar els drets dels que volen estudiar, paguen serveis de seguretat per protegir els piquets de gent emmascarada que controlen arbitràriament el pas. Ni encara el fet que, darrere d'unes suposades reivindicacions, el que hi hagi és una acció de propaganda ideològica i política. El que em desconcerta és l'actitud submissa de la majoria que hi està en contra. Ja fa anys que penso que la universitat s'ha convertit en la institució més conservadora que conec. Potser és perquè, amb poques excepcions, la lògica disciplinària del sistema d'accés, promoció i permanència dels que hi treballem estén un esperit de submissió que fa que els estudiants no es rebel·lin davant dels abusos d'una minoria tan i tan autoritària que, els dies de vaga, es passeja amb impunitat, amenaçadora, uniformada i amb el rostre tapat.